

Hát jövök árulni, amíg még jó idő van. Reggel, igaz, olyan hideg van. Van, amikor az is jólesik, ha az ember kicsit a népek között van.

Lent lakok a Budvár alatt, a Malom utcában. Mondják nekem, **Annus néni, ne menjen ki, mert láttuk a medvét**. A nyomát én is láttam, de a medvét nem. Most lelőttek egy vaddisznót is Bikafalván alul, s nem találták el, csak az egyik lábát, úgyhogy az is ott van valahol, sántál. Mondták, hogy a medve bójárt a kórház udvarára, de biztos visszajött, mert sokan járnak arrafelé, s frissen látták a nyomát, ott van valahol. A medve is olyan, ha nem szuszogsz, otthagyl. Ha valaki találkozik egy medvével, és nem szól, nem kiabál, nincs semmi baj.

Fiatalok voltunk, elmentünk Varságra málnászni. Egyszer látom, hogy ki van fehéredve a férjem, s megfogta a kezemet, hogy menjek vele. Én nem megyek sehova, most kaptam egy jó bokrot – mondtam. Mikor elhúzott a tisztásra, akkor mondta, hogy az egyik oldalán én szedtem a málnát, túlfelől a medve. Na, ilyen is volt.

Az idő, az enyém már lepergett, lesz, ami lesz.

Mennyit kellett dolgozzak, főzzek! Amikor vittem az ebédet a hátamon a mezőre, vittem a gereblyét is, még estig dolgoztam. Alig voltam tízéves, már küldtek, a Barátok temploma előtt

volt egy kicsi piac, oda árulni.

Zöldséget termeltem, piacoltam. Közel volt a Május 1, de a tehenek miatt, s a sok dologtól nem tudtam elmenni oda. A szomszédasszony onnan kapja a nyugdíjat. Én itt egy kicsit árulok, s mikor kérek ezt is, azt is a Merkúrhoz, mondják: ötven lej, Annus néni. Hát, abból még főzni se lehet.

Így is örvendek, augusztus 26-án bétöltöttem a 81-et, átléptem a 82-be. De egyedül vagyok már tizenhárom éve.

Lovunk volt, tehenünk volt, kaszáltunk a Budvár alatt. A kancát kellett vinni a ménlőhoz, Feri bácsi, a férjem, elvitte. De felállott a ló kétlábra, s Feri bácsit megrúgta. Azonnal az egyik szeme kifolyt, a másik megrepedt. Hát jöttek hozzám, hogy: Annus néni, legyen erős, ne ijedjen meg, Feri bácsinak vége. Jöttek a mentők, s elvitték Csíkba. **Eladtam az egyik lovat, vettem én zoknit**, s olyan pamut dolgokat, hogy Feri bácsit viszem Pestre, hogy tegyenek szemet. De aztán nem kellett elvinni, Csíkba tettek üvegszemet. Azt mondták, Feri bácsi, nem akarjuk megijeszteni, de

tizennégy év múlva ebből az ideg ki fog menni.

Még látott, kaszált is egy szemmel, a városba is biciklivel járt. Egyszer jövök a piacra, s mondom neki, aztán adjál enni a csirkéknek. Tizennégy év után volt ez. Ő, amikor bé akart menni a pincébe, azt hitte, hogy a villám csapott oda, vagy a fa szakadt rá. Hát kiment az ideg a szemiből, mintha egy dörgés lett volna, mikor hazamentem, nem látott egyáltalán. Még úgy élt 3-4 évet, és aztán ennyi volt.

Huszonhárom éves voltam, mikor férjhez mentem. Édesapámmal árultuk a malacokat, s mellettünk volt egy legény, az is valamit árult. **Engem úgy nézett, s megkínált egy almával.** S úgy terefere, terefere, beszélgettünk. S az lejárt. Ezelőtt hordtuk fel a tejet a Kossuthba, nem volt úgy, mint most, csak egy üzlet volt az egész városban. S az egyik utcán megint beszélgettünk egy kicsit. S akkor azt mondja: olyan jó színház van, nem szoktatok jönni? S mondom, nem, mert este nehéz hazamenni.

Elkísérlek – azt mondta, s én otthon elkéreztem

. Azután nem sokat udvarolt, vagy három hónapot. Öreg anyja volt, sok dolga volt, itt lakott az erdő alatt a sok mindennel. Egy-kettőre, április 13-án esküdtünk meg. Nem volt baj, gyermekek lettek. De most nem bánám, ha még egy volna, s itthon maradt volna.

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az ötletet a **Humans of New York** című fotóblog adta.